

KS. JAROSŁAW A. SUPERSON SAC
Kraków, PAT

BŁOGOSŁAWIENI, KTÓRZY ZOSTALI WEZWANI NA UCZTĘ BARANKA

Nowe ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego mówi, że

Lud Boży zostaje zwołany razem na Mszę Świętą, to jest na Wieczerzę Pańską, aby pod przewodnictwem kapłana, który uobecnia osobę Chrystusa, sprawować pamiętkę Pańską, czyli Ofiarę eucharystyczną (NOWMR 27)¹

Ten konkretny, celebrujący Eucharystię Lud Boży nazywany jest „lokalnym zgromadzeniem Kościoła” (*tamże*).

Reforma Soboru Watykańskiego II w *Konstytucji o liturgii świętej* podała ogólne założenia co do zmian, które mają być uwzględnione w nowych księgach liturgicznych, służących podczas sprawowania służby Bożej. Wśród wielu zmian, których celem jest przede wszystkim najrzetelniesze oddanie świadomości Kościoła odnośnie do celebrowanej tajemnicy wiary, dostrzec można *novum* w słowach wypowiedzianych przez przewodniczącego celebracji. Ta nowość jest umieszczona w strukturze Mszy Świętej po śpiewie „Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata...”, gdy celebrans podnosząc Hostię, pokazuje Ją i proklamuje: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę”. Potrydencka reforma liturgiczna, gdy po raz pierwszy Kościół wypracował do użycia jedną księgę mszalną dla całego rzymskiego rytu, nie uwzględnia drugiej części tej eucharystii. A eucharystia ta mówi, kim są wezwani i w jakiej specyficznej uczcie już tutaj na ziemi uczestniczą. Stąd: Kim są błogosławieni wezwani na Ucztę Baranka?

Aby odpowiedzieć poprawnie na to pytanie, należy wpieryw także odnotować, że treść naszych mszalnych modlitw to perykopy „wykrojone” z księgi Pisma Świętego i wkomponowane w akcję sprawowanej Eucharystii. W Ap 19,9 czytamy: „Błogosławieni, którzy są wezwani na ucztę Godów Baranka” Kim są ci błogosławieni — szczęśliwi uczestnicy Godów Baranka?

Jak mówi Jacques Guillelte w *Słowniku teologii biblijnej*:

Błogosławieństwo jest darem, który dotyczy samego życia i jego tajemnicy; jest to dar wyrażony słowem i jego tajemnicą. Błogosławieństwo jest w takim samym stopniu słowem co i darem, o tyle sławieniem, co i dobrem, gdyż dobro, które ono przynosi, to nie jakiś konkretny przedmiot lub dar określony, gdyż to, co błogosławieństwo udziela, nie znajduje się w sferze posiadania, lecz w sferze bycia i jest wyrazem nie działania człowieka, ale stwórczej mocy Boga².

¹ *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego. Z trzeciego wydania Mszału Rzymskiego. Rzym 2002, Poznań 2004.*

² J. GUILLETTE, *Błogosławieństwo*, w: TENŻE, *Słownik teologii biblijnej*, Poznań 1990, s. 79.

Nasz Pan Jezus Chrystus wygłasza podczas swojego ziemskiego pobytu mowę — Kazanie na górze³. Jest ona „kartą królestwa”⁴ dla tych wszystkich, którzy chcą być „solą dla ziemi” i „światłem świata” (Mt 5,13.14). A solą i światłem są ci wszyscy, którzy swoje życie oparli i budują na konstytucji błogosławieństw, naśladowując przykład Mistrza z Nazaretu⁵ i wprowadzając w życie Jego słowa.

1. Pierwsze błogosławieństwo: „Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5,3)

Chrystus wiąże los ubogich z momentem nadejścia Królestwa Bożego. Właśnie im jest ono obiecane. Wskazanie na ubogich w duchu na początku wszystkich błogosławieństw sprawia, że sam ich Autor — Jezus Chrystus — podkreśla ich ważność, jakby gwarancję, że po nich nastąpią wszyscy inni, zwani szczęśliwymi. Nie można rozumieć, jak to twierdził Schopenhauer, że ubodzy w duchu to osoby mające wewnętrzną pustkę. Królestwo Boże i jego przychodzenie zostało już zapoczątkowane wraz z momentem przyjścia Jezusa Chrystusa, ale mówiąc paradoksalnie, ubodzy są dziedzicami Królestwa, ono „do nich należy”⁶. Sformułowanie: „ubodzy w duchu” oznacza tych, którzy rzeczywiście nic nie posiadają. Nie mają żadnego materialnego wsparcia, znajdują się w stanie nędzy. Ten jednak mizerny stan nie zamyka ich na relacje z Bogiem i ludźmi. Będąc ubogimi w duchu, proszą Boga i innych ludzi i wyczekują⁷

Proszący o jałmużnę musi się unieżyć, jakby oddać coś z godności, jaką sam w sobie jako człowiek posiada. W krzyk ludzkiej biedy wsłuchuje się Jezus Chrystus i na nią odpowiada. Bóg jako Król daje „pokarm we właściwym czasie” (Ps 145,15), jako Pan jest gwarantem egzystencji tych wszystkich, którzy znikąd nie posiadają opieki (por. Ps 146,7-9).

Ubogi w duchu nie ma w sobie siły, aby sprowokować reakcję ze strony Boga i Jego Królestwa, aby Bóg uzdrowił jego życie, ale prosi, aby Wszechmogący łaskawie dał mu ją⁸.

³ *Biblia Tysiąclecia. Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu w przekładzie z języków oryginalnych*, Poznań–Warszawa 1987³, s. 1128.

⁴ Por. CH. DUQUOC, *Sens de la royauté du Christ*, w: 34e *Dimanche ordinaire* (Assemblées du Seigneur II série 65), Paris 1973, s. 77.

⁵ Por. *Bibbia Tob. Traduction Oecuménique de la Bible*; tl. włoskie: *Bibbia Tob, edizione integrale*, Torino 1995², przyp. „a”, s. 2187. Korzystamy z tego opracowania Pisma Świętego, gdyż w klasyfikacji tłumaczeń i przypisów *Bibbia Tob* ma wyższe notowania wśród profesorów Papieskiego Instytutu Biblijnego aniżeli polskie wydanie *Biblia Tysiąclecia*.

⁶ Por. A. SICARI, *Na początku było błogosławienie ubóstwa*, *ComP* 6 (1986), nr 5, s. 31.

⁷ Por. J. ŁACH, *Błogosławieni ubodzy w duchu (Mt 5,3)*, *ComP* 6 (1986), nr 5, s. 44.

⁸ Por. J. GNILKA, *Das Matthäusevangelium*, cz. I, Freiburg im Br. 1986; tl. wł.: O. SOFFRITTI (red.), *Il vangelo di Matteo, parte prima* (Commentario Teologico del Nuovo Testamento 1/1), Brescia 1991, s. 191.

Stąd błogosławieni ubodzy w duchu, proszący o Bożą inicjatywę w ich życiu, a zarazem wezwani na Ucztę Baranka, spożywając sakrament miłosierdzia (KL 47), są przynagleni do dawania daru w znaku jedności i dziełach miłości za wszystko to, co otrzymali. W czynieniu dzieł miłości i budowaniu jedności wewnątrzklezjalnej pomaga błogosławionym spożywającym Wieczerzę Pańską Błogosławiona, która uwierzyła. Ona jako Matka Pana i nasza Matka ciągle towarzyszy wiernym Chrystusa i przypomina, abyśmy „zrobili wszystko, cokolwiek powie” Jej Syn (J 2,5; por. EdE 54–55)⁹

2. Drugie błogosławieństwo: „Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni” (Mt 5,4)

Posłany przez Boga Ojca na świat Jego Syn — Jezus Namaszczony ma za zadanie nie tylko proklamować radosną nowinę biednym. On ma także pocieszyć wszystkich tych, którzy się smucą.

Wspólnota Kościoła, błogosławieni zebrani na Ucztę Baranka, zawsze w jakiś sposób doświadczą smutku — czy to z powodu niedoceny, czy też nierozpoznanie w społeczeństwie, prześladowania, ucisku albo wręcz umniejszenia znaczenia imienia Bożego¹⁰.

W czasie, „kiedy zabiorą im pana młodego” (Mt 9,15), między przybyciem na świat Chrystusa a objawieniem się w pełni obiecanego Królestwa Bożego, wspólnota pości¹¹. Ale nie jest ona pozostawiona sobie samej. Jest ona karmiona sakramentem wiary — Eucharystią, rękojmą nadziei, która towarzyszy błogosławionym na drodze ku Panu (por. KDK 38).

Życie tą nadzieją i jej proklamowanie jest witalnym zadaniem spożywających Ciało i Krew Chrystusa.

3. Trzecie błogosławieństwo: „Błogosławieni cisi, albowiem na własność posiadają ziemię” (Mt 5,5)

Zgodnie z przypowieścią proroka Zachariasza, Chrystus wkraczający do Jerozolimy jest królem pokornym (por. Za 9,9). Łagodny (por Mt 21,5), cichy i pokorny sercem jest wzorem do naśladowania dla Jego wiernych, jak mają brać Jego jarzmo (por. Mt 11,29). Ci wszyscy, którzy je niosą, nie czynią tego z racji mądrości czy otrzymania w zamian własności. Oni naśladowają Chrystusa, który jest dobry, a w za-

⁹ JAN PAWEŁ II, Encyklika o Eucharystii w życiu Kościoła *Ecclesia de Eucharistia*, Poznań 2003.

¹⁰ Por. GNILKA, *dz. cyt.*, s. 192.

¹¹ Por. *tamże*.

mian otrzymują dar, jakim jest ziemia, są jej dziedzicami¹². Ziemia ta nie jest rozumiana jako parcela czy areal, ale jest to ziemia obiecana, duchowo odnowiona przez obecność Jezusa Chrystusa i Jego Ducha.

Msza Święta, jako ziemską czynność sakramentalna wertykalno-horyzontalna, jest miejscem spotkania porządku założycielskiego aktu Bożego i ziemskiego jego uobecnienia¹³. Dzięki temu tworzy się jakby „nowa ziemia”, przestrzeń, gdzie Słowo i znak dają możliwość rodzenia się dla Kościoła i w Kościele nowych cichych naśladowców Chrystusa. „Ilekoć sprawowana jest na ołtarzu ofiara krzyża, w której Chrystus został złożony w ofierze jako nasza Pascha” (EdE 21) — następuje przejście. Kościół, czyli królestwo Chrystusa, już teraz obecne w misterium wzrasta (EdE 21), objawiając jedność wiernych — cichych.

Permanentnym zadaniem błogosławionych cichych naśladowców Chrystusa jest rodzenie w wierze dla tej „nowej ziemi” nowych cichych. Wówczas — jak mówi św. Paweł — bracia składają „ciała swoje na ofiarę żywą, świętą i Bogu przyjemną, jako wyraz (...) rozumnej służby Bożej” (Rz 12,1).

4. Czwarte błogosławieństwo: „Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyчени” (Mt 5,6)

Głodnych i spragnionych, w których ustają procesy życiowe, Jahwe Pan obdarza, nasyca niezbędnymi łaskami (por. Ps 107,5.9). Człowiek, który rozpoznaje swoją grzeszność, ubiega się o usprawiedliwienie i sprawiedliwość, która jest darem wynikającym z przymierza zawartego z Bogiem. Ale ubiegać się o sprawiedliwość, nie znaczy tylko o nią prosić, tak aby była zgodna z wolą Boga¹⁴. Pragnąć jej oznacza nade wszystko tak działać na jej rzecz, aby stała się już tutaj na ziemi widzialna, obecna. Chociaż tekst nie wskazuje, kto inspiruje tak łaknących i pragnących, to nie ma wątpliwości, że Jezus Chrystus, Jego przybycie, słowo i przykład sprawiają, że człowiek pragnie i szuka sprawiedliwości. Tacy, jak wskazuje List do Rzymian, Bogu się podobają. Oni, choć zgrzeszyli, dostępują usprawiedliwienia darmo i w ten sposób sprawiedliwość, która ze swej natury jest eschatologiczna, ujawnia się na etapie czasu aktualnego¹⁵

Bóg, który w swoim Synu Jezusie Chrystusie ukazał wolę zbawienia człowieka, objawił swoje miłosierdzie. Katechizm Kościoła Katolickiego mówi o sprawiedliwości jako „stałej i trwałej woli oddawania Bogu i bliźniemu tego, co im się należy”

¹² Por. *tamże*, s. 193.

¹³ Por. J. RATZINGER, *Duch liturgii*, tł. E. Pieciuk, Poznań 2002, s. 54.

¹⁴ Por. GNILKA, *dz. cyt.*, s. 194.

¹⁵ Por. A. DESCAMPS, *Sprawiedliwość*, w: GUILLETTE, *dz. cyt.*, s. 905.

(KKK 1807)¹⁶. Od spożywających Eucharystię, nasyconych nią, Bóg domaga się adekwatnej odpowiedzi na Jego miłosierdzie.

5. Piąte błogosławieństwo: „Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią” (Mt 5,7)

Miłosierni są jakby zwierciadłem Boga i Chrystusa, który szafuje miłosierdziem. Operatorzy miłosierdzia w świecie otrzymują zapłatę od Boga właśnie w formie miłosierdzia. Przypowieść o dobrym Samarytaninie jest zaproszeniem do takiego naśladowania Chrystusa, aby tym, którzy proszą, ofiarować ją¹⁷. Natomiast tym wszystkim, którzy przyjmują postawę bezlitosną względem potrzebujących, Bóg Ojciec odda w sposób adekwatny do ich czynów (por. Mt 18,35). Bóg „miłosierdzia pragnie, a nie ofiary” (Mt 9,13; 12,7).

Wezwani na Ucztę Baranka miłosierni spożywający Komunię Świętą już uczestniczą w akcie miłości miłosiernego Chrystusa. On to, karmiąc swoich wiernych, zobowiązuje ich do celebrowania Jego pamiątki. „To czyńcie na moją pamiątkę” (Łk 22,19) oznacza: „miłujcie się wzajemnie, jak Ja was umiłowalem”¹⁸. W Kościele dokonuje się „przekazywanie miłosierdzia z pokolenia w pokolenie” (DM 12)¹⁹ i jest to proces docierania człowieka „do miłosiernej miłości Boga”, która „przemienia go wewnątrznie w duchu podobnej miłości w stosunku do bliźnich” (DM 14).

6. Szóste błogosławieństwo: „Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą” (Mt 5,8)

Już w Starym Testamencie Ps 24 nauczał, że możliwość stania przed Bogiem ma ten, kto ma ręce nieskalane i czyste serce (por. Ps 24,4). Śpiew tego psalmu wskazywał moment intronizacji Króla chwały wśród swego ludu. Tylko ludzie o sercu czystym mogli uczestniczyć w kulcie oddawanym Jahwe²⁰.

Pragnieniem ludzi o czystym sercu jest oglądanie oblicza Boga, szukanie Go, co oznacza otrzymanie definitywnego zbawienia — eschatologicznej obietnicy²¹. Serce,

¹⁶ KKK 423.

¹⁷ Por. GNILKA, *dz. cyt.*, s. 195.

¹⁸ T. DZIDEK, *Eucharystia początkiem i programem misji Kościoła*, w: S. KOPEREK I IN. (red.), *Eucharystia na ołtarzu świata* (Studia 14), Kraków 2006, s. 262.

¹⁹ JAN PAWEŁ II, Encyklika Ojca Świętego Jana Pawła II o Bożym miłosierdziu *Dives in Misericordia*, Poznań 1980.

²⁰ Por. J. GNILKA, *Błogosławieni czystego serca*, ComP 8 (1988), nr 6, s. 41.

²¹ Por. TENŻE, *dz. cyt.*, s. 196.

które jest miejscem odczuwania, czucia, dążenia, aby być czyste, ma nie skłaniać się ku marnościami czy fałszywym przysięgom (por. Ps 24,4), ale ma należeć do Boga bez ograniczeń i podziałów, nie wymyślając kłamstw w stosunku do Boga i bliźniego²².

Jakie zadanie wypływa z Eucharystii sprawowanej przez błogosławionych zebranych na Uczcie? Antonio Sicari zauważył, że błogosławionymi tymi byłiby więc ci, którzy aktywnie się oczyszczają i pozwalają się radykalnie oczyszczać, albowiem wiedzą już o tym, że są przeznaczonymi do udziału w owej wzniosłej i wspaniałej liturgii niebiańskiej, kiedy to w świętym Mieście będzie „tron Boga i Baranka, a służy Jego będą część Mu oddawali. I będą oglądać Jego oblicze, a imię Jego — na ich czołach” (Ap 22,3-4)²³

7. Siódme błogosławieństwo: „Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazywani synami Bożymi” (Mt 5,9)

Pokój to charakterystyka własna samego Boga, który ofiaruje ten dar, a równocześnie także chce ludzkość prowadzić drogami pokoju²⁴. Pełnia pokoju objawia się w zbawieniu, które na ziemi nastąpi wraz z przybyciem Mesjasza z domu Dawida, który sam „będzie pokojem” (Mi 5,4)²⁵

Pokój, o którym jest mowa w błogosławieństwie, to dar, jaki otrzymują od Boga uczniowie. Oni mogą go tylko ogłaszać jako aktywna część odbiorców błogosławieństwa, stając się jego operatorami, którzy działają na rzecz pojednania, zgody i pokoju w różnych środowiskach. Jako nagrodę za taką postawę otrzymują czyniący pokój wśród ludzkości uczestnictwo we właściwości Boga. Jak Chrystus jest współistotny Ojcu, tak czyniący pokój są synami Bożymi, naśladując przykład Chrystusa, który „jest naszym Pokojem” (Ef 2,14).

Podczas sprawowania Eucharystii Kościół jawi się jako organizm pojednanych ze sobą ludzi, zjednoczonych wokół sakramentalnej Ofiary Krzyża. On to jako Ciało Chrystusa dokonuje starań, aby pokój był rzeczywistością całej ludzkości²⁶. Każdy uczestnik Eucharystii, jak podkreśla papież Jan Paweł II, ma przeżywać „Eucharystię jako wielką szkołę pokoju” (MnD 27)²⁷. Pokój czyniący to błogosławiony rzecznik,

²² Por. A. MARANGON, 4^a *Domenica ordinaria 31 gennaio 1999*, „Servizio della Parola” (1999), nr 304, s. 121.

²³ A. SICARI, *O chrystologiczne odczytywanie szóstego błogosławieństwa*, ComP 8 (1988), nr 6, s. 47.

²⁴ Por. GNILKA, *dz. cyt.*, s. 197.

²⁵ Por. J. GNILKA, *Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój*, ComP 9 (1989), nr 5, s. 4.

²⁶ Por. *tamże*, s. 6.

²⁷ JAN PAWEŁ II, List apostolski Ojca Świętego Jana Pawła II do Episkopatu, duchowieństwa i wiernych na Rok Eucharystii, październik 2004 – październik 2005 *Mane nobiscum Domine*, Poznań 2004.

operator, który we wszystkich sytuacjach życia propaguje i proklamuje komunie, pokój, solidarność (por. MnD 27)²⁸

8. Ósme błogosławieństwo: „Błogosławieni, którzy cierpią prześladowania dla sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5,8)

Ostatnie błogosławieństwo mówi o prześladowanych. Oni to, doświadczając ucisku i cierpienia, są poddani próbie dla sprawiedliwości, która jest tą, do której wzywa Chrystus i zarazem która wskazuje na przynależność do Niego i do Jego wspólnoty²⁹. Stąd już motywem prześladowań jest wyznawanie imienia Chrystusa (por. Mt 19,29).

Cierpienie staje się oznaką przynależności do Chrystusa, to Jego naśladowanie jako Tego, który przyszedł, aby „wypełnić wszystko, co sprawiedliwe” (Mt 3,15). Chrześcijanie mają świadomość, że krocząc drogą wybierania woli Bożej, jak to czynił Chrystus, dokonują czynów, które dają im możliwość wymagania zbawienia „wobec zbliżającego się królestwa niebieskiego” (Mt 4,17)³⁰. Stąd cierpiąc, nie poddają się stanowi, który prowadzi do beznadziei, ale mają nadzieję, której gwarantem jest sprawiedliwość broniona przez Chrystusa³¹.

Moment prześladowania dla błogosławionych staje się okazją do unaocznienia ich zaufania w stosunku do Boga, że stan, w którym się znajdują, ulegnie zmianie. Oni jako bezradni, którzy nie mają oparcia w żadnym wstawiennictwie, pokładają ufność w interwencji samego Boga. Zarazem za doświadczenia prześladowania uzyskują oni dar, pociechę — Królestwo Boże jako wypełnienie obietnicy Bożej³².

Eucharystia sprawowana przez błogosławionych cierpiących prześladowania staje się pokarmem dającym pocieszenie, zadatkiem osiągnięcia przez nich obiecanego Królestwa Bożego. Ich Msza Święta staje się kolektywną modlitwą za ich prześladowców i nieprzyjaciół (por. Mt 5,44). W ten sposób uobecnia się ich pragnienie bycia doskonałymi jak Ojciec niebieski (por. Mt 5,48).

9. Zakończenie

Kim są wezwani na Uczę Baranka błogosławieni? To błogosławieni ubodzy w duchu, którzy posiadając tylko w Panu opiekę, otrzymują od Niego to, czego im potrzeba. W zamian za ten dar oni budują jedność i czynią dzieła miłości.

²⁸ Por. DZIDEK, *art. cyt.*, s. 264.

²⁹ Por. GNILKA, *dz. cyt.*, s. 199.

³⁰ Por. K. KERTELGE, *Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie*, ComP 7 (1987), nr 5, s. 31.

³¹ Por. *tamże*.

³² Por. *tamże*, s. 32.

Zadaniem błogosławionych, którzy się smućą, jest proklamowanie i życie tą nadzieją, która jako Ciało i Krew Chrystusa została dana im na drodze do Niego.

Błogosławieni cisi to ci, którzy już na ziemi rodzą dzięki wierze w Chrystusa dla „nowej ziemi” nowych cichych, którzy składają „ciała swoje na ofiarę żywą, świętą i Bogu przyjemną, jako wyraz (...) rozumnej służby Bożej” (Rz 12,1).

Nasytzeni Eucharystią błogosławieni łaknący i pragnący sprawiedliwości w sposób stały i trwały oddają Bogu i bliźniemu to, co im się należy.

Błogosławieni miłosiami, karmiąc się Komunią Świętą, już uczestniczą w akcie miłości miłosiernego Chrystusa. Ich zadanie, jako przemienionych wewnątrz dzięki tej miłości miłosiernej, to ciągły proces przekazywania z pokolenia w pokolenie Jego miłosierdzia.

Szczęśliwi o czystym sercu to ci, „którzy aktywnie się oczyszczają i pozwalają się radykalnie oczyszczać, albowiem wiedzą już o tym, że są przeznaczonymi do udziału w owej wzniosłej i wspaniałej liturgii niebiańskiej, kiedy to w świętym Mieście będzie „tron Boga i Baranka, a słudzy Jego będą cześć Mu oddawali”³³

Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, to ci, którzy z mocy Eucharystii — szkoły pokoju — stają się rzecznikami i operatorami Boga, propagując i proklamując komunie, pokój, solidarność we wszystkich sytuacjach życia (por. MnD 27)³⁴.

Błogosławieni, którzy cierpią prześladowania dla sprawiedliwości, karmią się Eucharystią, pokarmem, który jest zadatką dziedzictwa, które otrzymają — królestwa niebieskiego. A ich bratnia modlitwa za nieprzyjaciół i prześladowców staje się uobeczeniem doskonałości Boga Ojca — wzoru, w którym prześladowani się doskonalą.

Po śpiewie *Baranku Boży* celebrans podnosząc Hostię, ukazuje Ją i mówi: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata”, co wskazuje na Chrystusa, który poświęcił się w ofierze zadośćuczynienia za grzechy. Jednakże następująca po tym eucharystia, „Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Ucztę Baranka”, jest zaproszeniem i życzeniem skierowanym do wiernych³⁵ Oni w tej uczcie mają uczestniczyć jako „szczęśliwi” — spożywający Jezusa Chrystusa, prawdziwego Baranka³⁶.

Msza Święta kończy się błogosławieństwem udzielanym przez celebrans, ale błogosławieni wezwani na ucztę Baranka, nakarmieni Ciałem i Krwią Chrystusa, wielbią Boga i składają Mu dziękczynienie, tak aby ich życie za wzorem Matki miłosierdzia było ciągłym *magnificat* (por. EdE 58).

³³ SICARI, *O chrystologiczne odczytywanie szóstego błogosławieństwa*, s. 47.

³⁴ Por. DZIDEK, *art. cyt.*, s. 264.

³⁵ Por. V. RAFFA, *Liturgia eucaristica. Mistagogia della Messa: dalla storia e dalla teologia alla pastorale pratica*, (A. PISTOIA, A. M. TIACCA [red.], Bibliotheca Ephemerides liturgicae, Subsidia 100), Roma 1998, s. 477.

³⁶ Por. B. MOKRZYCKI, *Droga wtajemniczenia chrześcijańskiego*, Warszawa 1983, s. 677.